

Viera, nádej, láska

Krajina, v ktorej v noci sny vykvitali a zaplňovali polia, túžby sa premieňali na žiarivé hviezdy a spomienky sa po kvapkách vliali do najbližšieho potôčka, skrývala mnoho tajomstiev, ktorých súčasťou boli ľudia. Obyčajní aj tí menej obyčajní, chudobní aj bohatší, zdraví aj chorí, milí aj sebeckí, ženy, deti, muži. Všetkým pomáhali tajomné víly. Niekedy však obyvateľom mohli lietajúcim prachom poštekliť nos a oni to zvalili na peľovú alergiu. No tieto čarovné bytosti to nevzdávali a ľuďom aj ich krajine neprestávali pomáhať. Na jar pomaľovali krídla motýľom a v zime lesným zvieratám pripravujúcim sa na zimný spánok spievali najkrajšiu uspávančku. Uspávanky spievali aj ľuďom a vo vačku im vždy priniesli nejaký sen.

Snom sa venovali tri víly. Viera, Nádej, Láska. Ľudí poznali, videli ich vnútro, a tak vedeli, aký sen ich spraví lepším človekom. Spiacim do ucha vždy šepkali príbehy o odolnosti, odvahe a sny sa tak stali miestom, kde človek mohol nájsť pochopenie a inšpiráciu, aby sa vyrovnal výzvam bdelého sveta. Viera do ich sna vždy pridala semienko naplnené silou prekonať nepriazeň osudu. Nádej maľovala horizont v odtieňoch optimizmu a človeka viedla k svetlejším zajtrajškom. Láska človeka vždy zabalila do vrúcneho objatia, upokojila rany z minulosti a vyvolala pocit empatie a porozumenia.

Ich obľúbenými boli deti, ktoré ešte nezažili krutosť tohto sveta a vždy mysleli čistým srdcom. Do snov im vždy poslali cválať jednorožca či dinosaura, zobrazovali im obľúbené hračky, komiksy, spomienky a snažili sa pre ne ešte pred dospelosťou stihnúť urobiť čo najviac.

Jednej noci, keď sa zdalo, že hviezdy svietili svetlejšie než obyčajne, navštívili izbu dievčatka menom Eliana. Tá sa odlišovala od ostatných tým, že sa životným tancom pohybovala na vozíčku s kolesami. Jej cesta bola valčíkom odolnosti. Ladne sa krútila cez výzvy ako jemná stuha vo vetre. V galérii výziev by bola portrétom vytrvalosti. Snívala o tom, ako sa stane baletkou. Viera, Nádej, Láska vedeli, že jej s tým musia pomôcť.

Ešte v tom týždni im medzi učiteľský zbor v škole nastúpila nová pani učiteľka slovenského jazyka. Po dlhšej dobe Eliana aj jej spolužiaci zistili, že okrem písania textov a čítania literatúry patrí medzi jej záľuby aj hra na klavíri. Keď im hrala, klavírne tóny sa rozlievali ako vôňa čerstvých kvetov. Osviežovali každého, kto ich počul. Teplá hudba zahrievajúca duše poslucháčov sa zapáčila aj Eliane a túžila si hru na klavíri vyskúšať. Pani učiteľka jej to dovolila a dievčatko si tak našlo novú náplň života. Po dlhšom čase hrávania na školskom klavíri si malá pianistka priala mať svoj vlastný doma. Jej rodina, ktorá v ňu vždy verila, jej pomohla splniť si sen a zadovážila jej ho. Každým dňom jej schopnosti rozkvitali ako kvet. Každá nová nota, nová pieseň, ktoré sa naučila, boli ako mlynček, ktorý pomaly, ale istotne, mlel zrnka zlepšenia. Najradšej zo všetkých hrávala piesne, ktoré patrili ku choreografiám baletu. V nich sa nechala unášať, cítila sa akoby bola ich súčasťou. V momente ako videla najnovší plagát z miestneho baletného štúdia, že doň hľadajú hudobníkov, vycítila, že je to jej šanca. Riaditeľ baletného štúdia bol veľmi milý človek. Prinášal teplo a svetlo každému, koho stretol. Započúval so do Elianinej hry, a tá ho preniesla do inej galaxie. Dal jej príležitosť hrať na vianočnom predstavení. Bolo to jedna z najdôležitejších akcií školy. Dievčina naň dlho cvičila, pripravovala sa, tvrdo na sebe drela. Chcela, aby to bolo perfektné.

Nastal deň koncertu. Z dievčatka na vozíčku bolo cítiť prúdiť nervozitu. No hneď ako sa jej končeky prstov dotkli klávesov, nervozita sa vyparila. Nechala sa nimi uniesť do sveta, kde spoznala svoju hodnotu. Pri každom dotyku jej duša tancovala s baletkami v rytme melódie. Tá ju naplňovala nevyčerpatelnou energiou. Cítila, že je súčasťou tanca, ktorý jej však nebol umožnený. V hudbe našla svoju podstatu a radosť, naplnenie, zmysel, no najmä pokoj.

Prišli ju podporiť všetci známi. Medzi divákmi bola nová pani učiteľka, ktorej na ramene sedela prvá víla Nádej a počas celého predstavenia jej z tváre nezišiel úsmev. V prvom rade sedela jej rodina. Okolo nej veselo tancovala druhá víla Viera. Pretože v Elianu nikto tak veľmi neveril, ako jej najbližší. Zo zákulisia ju pozorne sledoval a obdivoval láskavý riaditeľ, ktorému vrecko kabáta zdobila tretia víla Láska. Vďaka jeho láskavosti teraz hrala na pódiu.

Tri víly dievčine do života poslali ľudí, ktorých emócie posunuli jej život správnym smerom vpred.